

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Sa/8/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7018200184
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kotora
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7018200184.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, sudcom JUDr. Marekom Kotorom, v právnej veci žalobcu: X. O., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť C. A. K., bez cestovného dokladu, toho času umiestnený v Ú. J. B. J. M. R., zastúpený Centrum právnej pomoci, so sídlom Námestie slobody 12, 810 00 Bratislava, IČO: 307 988 41, týka sa Kancelárie Košice, Murgašova 3, 040 41 Košice, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície PZ Nové Zámky, Bitúnkova 8, 940 02 Nové Zámky, o správnej žalobe vo veci zaistenia zo dňa 23.01.2018 proti rozhodnutiu žalovaného č. PPZ-HCP-BA12-1-011/2018-AV zo dňa 11.01.2018, takto

rozhodol:

I./ Z r u š u j e rozhodnutie žalovaného Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície PZ Nové Zámky, Bitúnkova 8, 940 02 Nové Zámky č. PPZ-HCP-BA12-1-011/2018-AV zo dňa 11.01.2018, týkajúce sa žalobcu: X. O., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť C. A. K., bez cestovného dokladu.

II./ N a r i a d ť u j e žalovanému, aby žalobca: X. O., nar. XX.XX.XXXX, bol bezodkladne prepustený zo zaistenia.

III./ Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa správnu žalobou zo dňa 23.01.2018 domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA12-1-011/2018-AV zo dňa 11.01.2018 a nariadenia jeho bezodkladného prepustenia. S napadnutým rozhodnutím nesúhlasil v celom rozsahu z dôvodu, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci a na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Napadnuté rozhodnutie je taktiež nedostatočne odôvodnené z pohľadu účelnosti a efektivity zaistenia žalobcu, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť.

2. Rovnako tvrdil, že napadnuté rozhodnutie vykazuje prvky zmätočnosti a tým aj nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného ustálenia zákonného účelu zaistenia žalobcu. Poukazoval na nejasnosti uvedené v rozhodnutí o administratívnom vyhostení žalobcu vydaného dňa 12.01.2018, pričom mal za to, že žalovaný nedostatočne ustálil zákonný účel zaistenia žalobcu v zmysle § 88 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, keďže v rozhodnutí o zaistení uvádza ako účel zaistenia písmeno b) tohto ustanovenia (administratívne vyhostenie), hoci v rozhodnutí o administratívnom vyhostení žalobcu ako zákonom podklade pre zaistenie žalobcu uvádza písmeno d) citovaného ustanovenia (readmisia - vrátenie podľa medzinárodnej zmluvy).

3. Rovnako mal za to, že zaistenie žalobcu je napriek zmätočnosti rozhodnutia aj neúčelné a neefektívne, pretože žalobcu nemožno vyhostiť do domovskej krajiny, ani do inej krajiny pre právne aj faktické prekážky. Žalovaný pochybil, keď v konaní, ani v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa nezaoberal skúmaním účelnosti a efektívnosti zaistenia žalobcu a v rozpore so zákonom o pobyte cudzincov neuviedol konkrétnu krajinu, do ktorej má byť vyhostený a následne sa ani nezaoberal skúmaním prekážok vyhostenia vo vzťahu ku krajine, do ktorej má byť údajne vyhostený. Jeho zaistenie je čisto formálne a neúčelné, v dôsledku čoho je jeho držanie v zaistení v rozpore s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru.

4. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení, ako aj v rozhodnutí o zaistení žalobcu žalovaný v rozpore s § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov neurčil konkrétnu krajinu, kam má byť žalobca vyhostený a preto logicky nie je ani možné dostatočne preskúmať základnú podmienku zaistenia žalobcu, ktorej je jeho vyhostiteľnosť, respektíve účelnosť zaistenia a v súvislosti s tým aj nepochybne relevantné otázky súvisiace s dĺžkou zaistenia, ako sú efektívnosť, včasnosť a účelnosť. Takisto doplnil, že v napadnutom rozhodnutí žalovaný neodôvodnil náležite a na individuálnom princípe prejednávania veci dĺžku stanovenej doby zaistenia. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov je takéto pochybenie podstatnou vadou, ktorá ovplyvňuje zákonnosť celého rozhodnutia, pretože doba zaistenia je esenciálnou zložkou inštitútu zaistenia. Neozrejmil svoju právnu úvahu prečo pristúpil k zaisteniu žalobcu na dobu dvoch mesiacov, keď na základe svojej praxe musel mať vedomosť o fakтической, aj právnej nevyhostiteľnosti žalobcu. Keďže neuviedol konkrétnu krajinu, kam má byť žalobca vyhostený, nie je vôbec zrejmé, na základe akých dôkazov dospel k stanovenej dĺžke doby zaistenia.

5. Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA12-1-011/2018-AV zo dňa 11.01.2018 podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „zákon o pobyte cudzincov“ resp. „ZoPC“) zaistil žalobcu (ďalej žalovaný označovaný ako „účastník konania“) na základe vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení vydaného Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky pod č. PPZ-HCP-BA12-1-008/2018-AV dňa 12.01.2018 a umiestnil ho v Ú. J. B. J. M. R.. Podľa § 88 ods. 4 ZoPC stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 12.03.2018.

6. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že účastník konania bol dňa 12.01.2018 kontrolovaný hliadkou v blízkosti bývalého hraničného priechodu Š., pričom nevedel hodnoverným spôsobom preukázať svoju totožnosť a preto bolo voči nemu aj začaté konanie vo veci administratívneho vyhostenia podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. V priebehu konania o administratívnom vyhostení bolo voči nemu vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení č. PPZ-HCP-BA12-1-008/2018-AV zo dňa 12.01.2018, na základe ktorého bol účastník konania administratívne vyhostený z územia Slovenskej republiky (ďalej „SR“) z dôvodu, že má na území SR neoprávnený pobyt, pričom nebola určená lehota na vycestovanie. Pokiaľ sa týka alternatívnych foriem k zaisteniu podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov, žalovaný uviedol, že účastník konania podmienky stanovené v tomto zákonnom ustanovení nevie splniť a z toho dôvodu správny orgán nemohol takúto povinnosť uložiť. Dôkladne sa zaoberal daným ustanovením a dospel k záveru, že tento si nevie preukázať zabezpečenie ubytovania a nespĺňa podmienku finančného zabezpečenia pobytu na území SR.

7. Pokiaľ sa týka stanovenej dĺžky doby zaistenia uviedol, že túto stanovil podľa § 88 ods. 4 ZoPC na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 12.03.2018, pričom táto doba je nevyhnutná vzhľadom na to, že počas tejto doby správny orgán vykoná všetky dostupné úkony smerujúce k vyhosteniu účastníka konania z územia SR. Doba zaistenia sa môže skrátiť, pričom presná doba sa nedá presne určiť, nakoľko závisí od viacerých neovplyvniteľných faktorov. Správny orgán v spolupráci s Ú. R. bude vykonávať všetky potrebné úkony smerujúce k jeho vyhosteniu z územia SR. Záverom dodal, že po preskúmaní všetkých skutočností a dôkazov mal za to, že zaistenie účastníka konania je v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „Dohovor“). Zaistenie účastníka konania pre účely administratívneho vyhostenia je zákonným pozbavením osobnej slobody osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostení z územia SR. Samotným základom pre začiatok konania o reálnom vyhostení je existencia rozhodnutia o administratívnom vyhostení účastníka konania z územia SR, pričom k výkonu administratívneho vyhostenia priamo slúži inštitút zaistenia cudzinca.

8. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 30.01.2018 žiadal správnu žalobu zamietnuť. K námietkam uvedeným v správnej žalobe doplnil, že žalobca ako cudzinec, bol zadržaný ihneď po neoprávnenom prekročení štátnej hranice vo vozidle prevádzkačov. Týmto svojim konaním porušil hneď niekoľko zákonných noriem platných na území SR - zákon o pobyte cudzincov, Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/399 z 09.03.2016. Preto nemohlo ísť o nesprávne právne posúdenie veci. Pokiaľ sa týka námietky, že jeho zaistenie je čisto formálne, neúčelné a arbitrárne a v rozpore s článkom 5 Dohovoru uviedol, že v prípade žalobcu ide o rozhodnutie vydané v súlade s platnými zákonmi na území SR. Rozhodnutím bol sledovaný účel, ktorým je ochrana spoločnosti pred nežiaducimi vplyvmi nelegálnej migrácie. Nestotožnil sa s námietkami týkajúcimi sa preverenia bezpečnostnej situácie v Maďarsku, ako aj v domovskej krajine, nakoľko Maďarsko je krajinou Európskej únie a je považované za bezpečnú, demokratickú krajinu, kde sú dodržiavané všetky zákony, zákonmi stanovené normy a nariadenia. Pokiaľ sa týkalo C., dával do pozornosti skutočnosť, že dňa 30.01.2018 bol realizovaný výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení, ktorým bol iný cudzinec reálne vyhostený do C. A. K. po tom, ako mu bol vydaný náhradný cestovný doklad.

9. V stanovenej dĺžke doby zaistenia uviedol, že túto stanovil po dôkladnom vyhodnotení osoby žalobcu, pričom vychádzal zo skutočnosti všeobecnej známej z praxe, keďže dobu zaistenia nie je možné dopredu určiť, nakoľko závisí od viacerých nepredpokladaných faktorov, pričom počas celej doby zaistenia bude skúmať, či trvá účel zaistenia (§ 90 ods. 1 písm. d) ZoPC).

10. Z rozhodnutia Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu č. PPZ-HCP-BA12-1-008/2018-AV zo dňa 12.01.2018 súd zistil, že správny orgán podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov účastníka konania podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov administratívne vyhostil. Zároveň podľa § 77 ods. 1 ZoPC s poukazom na § 82 ods. 3 písm. b) ZoPC uložil zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov na dobu jeden rok. Podľa § 55 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní vylúčil odkladný účinok odvolania proti tomuto rozhodnutiu.

11. Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, Policajť je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny
b) na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

12. Podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, Administratívne vyhostenie je rozhodnutie policajného útvaru o tom, že cudzinec nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a je povinný opustiť územie Slovenskej republiky, s možnosťou určenia lehoty na jeho vycestovanie do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme, alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení sa uvedie aj krajina, do ktorej je cudzinec vyhostený, ak je možné takúto krajinu určiť. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení policajný útvar môže uložiť zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov. Policajný útvar, v rozhodnutí o administratívnom vyhostení, uloží zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov, ak v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčí lehotu na vycestovanie.

13. Podľa § 88 ods. 4 prvá a druhá veta zákona o pobyte cudzincov, Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov.

14. Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „Dohovor“), Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

15. Podľa čl. 3 Dohovoru, Nikoho nemožno mučiť alebo podrobiť neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

16. Podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Nikoho nemožno mučiť, ani podrobiť krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

17. Podľa § 2 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov, Zraniteľnou osobou je najmä maloletá osoba, osoba so zdravotným postihnutím, obeť obchodovania s ľuďmi, osoba staršia ako 65 rokov, tehotná žena, slobodný rodič s maloletým dieťaťom a osoba, ktorá bola vystavená mučeniu, znásilneniu alebo iným závažným formám psychického, fyzického alebo sexuálneho násillia; v odôvodnených prípadoch možno za staršiu osobu považovať aj osobu mladšiu ako 65 rokov.

18. Podľa § 88 ods. 8 zákona o pobyte cudzincov, Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na maloletú osobu, ktorá nemá zákonného zástupcu. Iné zraniteľné osoby možno zaistiť len v nevyhnutnom prípade a na čo najkratší čas.

19. Podľa článku 3 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, Záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

20. Podľa článku 9 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, Štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, zabezpečia, aby dieťa nemohlo byť oddelené od svojich rodičov proti ich vôli, ibaže príslušné úrady na základe súdneho rozhodnutia a v súlade s platným právom a v príslušnom konaní určia, že také oddelenie je potrebné v záujme dieťaťa. Také určenie môže byť nevyhnutné v niektorom konkrétnom prípade, napríklad, ak ide o zneužívanie alebo zanedbávanie dieťaťa rodičmi alebo ak rodičia žijú oddelene a treba rozhodnúť o mieste pobytu dieťaťa.

21. Podľa článku 22 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, Štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, robia opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby dieťa žiadajúce o priznanie postavenia utečenca alebo ktoré sa v súlade s platným medzinárodným alebo vnútroštátnym právom a postupom považuje za utečenca, nech už je v sprievode svojich rodičov, iných osôb, alebo bez sprievodu, dostalo potrebnú ochranu a humanitárnu pomoc pri využívaní práv ustanovených týmto Dohovorom a inými dokumentmi v oblasti medzinárodného humanitárneho práva a ľudských práv, ktorého sú uvedené štáty zmluvnými stranami.

22. Podľa bodu 13 úvodných ustanovení Dublinského nariadenia III, V súlade s Dohovorom Organizácie Spojených národov o právach dieťaťa z roku 1989 a Chartou základných práv Európskej únie by členské štáty pri uplatňovaní tohto nariadenia mali predovšetkým zvažovať najlepšie záujmy dieťaťa. Pri posudzovaní najlepších záujmov dieťaťa by mali členské štáty náležite zohľadniť najmä blaho a sociálny rozvoj, bezpečnosť a ochranu a názory maloletej osoby s ohľadom na jej vek a vyspelosť, vrátane jej osobnej situácie. Okrem toho by sa z dôvodu mimoriadnej zraniteľnosti maloletých osôb bez sprievodu mali pre ne stanoviť osobitné procesné záruky.

23. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“), Tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

24. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku, Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

25. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

26. Podľa § 46 Správneho poriadku, Rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

27. Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku, Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

28. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

29. Pokiaľ sa týka súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia, správny súd právne uzatvára:

30. Predmetom konania bolo preskúmanie napadnutého rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA12-1-011/2018-AV zo dňa 11.01.2018, ktorým žalovaný v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC zaistil žalobcu na základe vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení vydaného Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky pod č. PPZ-HCP-BA12-1-008/2018-AV dňa 12.01.2018 a umiestnil ho v Ú. J. B. J. M. R.. Podľa § 88 ods. 4 ZoPC stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 12.03.2018.

31. Z ustanovenia § 206 ods. 3 Správneho súdneho poriadku vyplýva, že správny súd posudzuje správnu žalobu vo veciach zaistenia neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi.

32. V zmysle tejto právnej úpravy správny súd môže preskúmať rozhodnutie správneho orgánu vo veciach zaistenia aj neformálne bez ohľadu na uplatnené dôvody. Ak teda pri prieskume rozhodnutia správny súd zistí aj štátnym príslušníkom tretej krajiny neuplatnený dôvod nezákonnosti rozhodnutia o zaistení, bude oprávnený a povinný žalobe vyhovieť.

33. Posudzovaním správnej žaloby v zmysle kritérií uvedených v § 206 ods. 3 Správneho súdneho poriadku správny súd dáva do pozornosti, že v inom konaní správneho orgánu boli zaistené na základe samostatného rozhodnutia aj žalobcova manželka a maloleté deti, ktorých konanie o preskúmanie rozhodnutia je vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 10Sa/8/2018. Zaistenie žalobcu nemožno posudzovať izolovane, ale obidva prípady musia byť posudzované vo vzájomných súvislostiach. Kasačný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôrazňoval potrebu posudzovať v prípade zaistenia maloletých detí najlepší záujem dieťaťa v zmysle čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa.

34. Z judikatúry ESLP vyplýva, že deti by nemali byť pozbavované osobnej slobody a to bez ohľadu na to, či majú zákonného zástupcu alebo sú bez sprievodu. Rovnako vo viacerých prípadoch rozhodol, že umiestnenie detí v zariadeniach, kde boli pozbavené osobnej slobody, bolo porušením čl.3 Dohovoru o právach dieťaťa a čl. 3 Dohovoru.

35. V tomto kontexte súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovanú v rozsudku sp. zn. 10Sza/12/2016 zo dňa 14.6.2016 (Judikát roka 2017). V zmysle predmetného rozsudku správny orgán musí s poukazom na najlepší záujem dieťaťa (zakotvený v článku 3 odsek 1 Dohovoru o právach dieťaťa, ktorý zaručuje dieťaťu právo na posúdenie jeho alebo jej najlepších záujmov a ich prvoradé zohľadnenie pri akýchkoľvek krokoch alebo rozhodnutiach, ktoré sa ho týkajú, tak vo verejnej, ako aj v súkromnej sfére), postupovať obozretne pri umiestňovaní detí spolu s rodičom Y. Ú. J. B. a pri úvahe o ich umiestnení by nemal opomenúť, že najlepší záujem dieťaťa, ktorý je vyjadrením hodnôt, na ktorých je postavený systém ochrany práv dieťaťa, nie je možné účinne dosiahnuť bez reflektovania na judikatúru ESLP, ktorá ohľadne pozbavenia osobnej slobody dieťaťa a ochrany práv a najlepšieho záujmu dieťaťa vo veciach zaistenia maloletých cudzincov najmä tých, ktorí sú v sprievode rodičov, opakovane konštatovala porušenie čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, ako aj čl. 3 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

36. Kasačný súd považoval za dôležité tiež zdôrazniť, že deti by nemali byť postihované za imigračný status svojich rodičov (t.j. za to, že ich rodičia cestujú bez potrebných dokladov, resp. s pozmenenými dokonca falšovanými dokladmi), ani za ich predchádzajúce správanie, ktoré je vyhodnocované ako riziko úteku. Pritom poukazoval na rozhodovaciu prax ESLP vyjadrenú v rozsudku zo dňa 19.01.2012, vo veci Popov proti Francúzsku sťažnosť č. 39472/07 a 39474/07, rozsudku zo dňa 12.10.2006 vo veci

Mubilanzila Mayeka a Kaník Mitunga v. Belgicko (sťažnosť č. 13178/03) a rozsudku zo dňa 19.01.2010 vo veci Muskhadzhiyeva i. v. Belgicko (č. 41442/07).

37. Z tohto pohľadu treba identifikovať intenzitu zásahu do súkromného a rodinného života žalobcu v dôsledku napadnutého rozhodnutia o zaistení a intenzitu porušenia zákona, ktoré viedlo k jeho vydaniu. Zo samotnej podstaty princípu primeranosti totiž vyplýva, že sa hodnotí „niečo k niečomu“, v danom prípade to mal byť verejný záujem spočívajúci v ochrane verejného poriadku s právom na súkromný a rodinný život cudzinca.

38. Vzhľadom na rozhodovaciu činnosť správnych súdov, ako aj kasačného súdu v otázke zaisťovania maloletých cudzincov, vo veci zaistenia maloletých cudzincov možno v konaní 10Sa/8/2018 predpokladať zrušenie rozhodnutia správneho orgánu a nariadenia ich bezodkladného prepustenia.

39. V prípade, ak by správny súd ponechal žalobcu v zaistení po tom, čo by došlo k prepusteniu zo zaistenia maloletých cudzincov, došlo by tým aj k porušeniu čl. 9 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, v zmysle ktorého dieťa nemôže byť oddelené od svojich rodičov proti ich vôli, ibaže by takéto oddelenie bolo potrebné v záujme dieťaťa, čo v danom konaní preukázané nebolo. Teda ponechaním žalobcu v zaistení by z pohľadu maloletých cudzincov došlo k porušeniu princípu sledovania ich najlepšieho záujmu, keďže títo po svojom prepustení majú právo byť so aj svojím druhým rodičom.

40. Správny súd má zato, že žalovaný neposúdil dostatočne /v kontexte zaistenia maloletých cudzincov - detí žalobcu/ zaistenie žalobcu so zásahom do jeho práva na rodinný a súkromný život (čl. 8 ods. 1 Dohovoru), ako aj so zásahom do práva na rodinný a súkromný život jeho manželky a maloletých detí.

41. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti správny súd v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami podľa § 230 ods. 1 písm. a) Správneho súdneho poriadku a z dôvodov uvedených v § 191 ods. 1 písm. c) a d) Správneho súdneho poriadku napadnuté rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-BA12-1-011/2018-AV zo dňa 11.01.2018 zrušil a nariadil žalovanému, aby žalobca bola bezodkladne prepustený zo zaistenia.

42. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 Správneho súdneho poriadku tak, že priznal ich náhradu žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, voči žalovanému. O výške priznaných trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia v tejto veci (§ 175 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Krajskom súde v Košiciach v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.